

ALBERT ENGSTRÖMS RALLAREVISA

Nog så må jag väl för-sör-ja mej till dö -
den, fast jag sy-nes till att spe-la på gi-tarr. Men jag
ha-ver ge-nom-le-vat mång-a ö-den, ty jag
ha-ver va-rit mång-a flic-kors narr. Ja, nog
är jag be-dra-gen här i li- - vet vem
bju-der på ett glas el-ler två. Ja, nog två

Snart så haver jag till döden mej försörjat,
jag är matt och klen och svag utav kärlek.
Knappt så hade jag min usla levnad börjat,
förrän första fleckan grymt ifrån mig svek.

Löjtenanten ligger sjuk på lasaretten,
inga ben han haver kvader i sin kropp,
ty jag smockade den falskeliga sprätten,
när han skulle gå till losamentet upp.

Första fleckan ho hette Amelia.
Ho var ljuvlig som Faen ni vill.
Gud vet vad hjärtats ådror i mej börjar svia,
när som fleckan gör för andra sig till.

Fjärde fleckan ho kallades Amanda,
å ho tjänade i finare hus,
å ja velle mej mä kärlek beblanda
just mä henne en lördagskväll burdus.

Andra fleckan ho var döpt till Johanna,
hennes läppar var som smör på karamell,
men så bynte ho min kärlek att inblanna
med ett dödandes gift en lördagskväll.

För ho ägade ju peningar på banken,
hundrafemti kronor på en sparbanksbok.
Men så kommer det en röderhårig fanken,
som den hära rallaren ur brädet vrok.

Detta giftet var kärlek till en annan,
kanske bättre och rikare än jag.
Därför tager jag till flaskan och till kannan
alla dagar, liksom ävenså i dag.

Många flecker har jag älskat här i livet,
alla haver de bedragit rallaren.
Ingen veta kan, hur livet hade blivit,
om jag hållit mej till baraste en.

Tredje fleckan, ho hette Adalmina.
Ho va doter te en finer schersant.
Men ho sjuknade av död och kval och pina,
för ho blev bedragen av en löjtenant.

Men den allra sista hitta jag i skogen,
mitt i natten på en dikesren — å hej.
Då den enda flecka, som har blett mej trogen,
men den fleckans namn, det känner jag ej.

För ho skrattade och grät och sa ajöken
och dök in i skogens mörkaste snår.
Kanske var de rent en liten herrgårdsfröken,
som var ute på ett litet villospår.

Albert Engström